

Блажени чистите по сърце

Предлагаме ви пълния текст на проповедта „Защото ще видят Бог“, в която св. Хосемария говори за целомъдрието.

Това, че Христос е нашият образец, образец за всички християни, го знаете отлично, защото често сте го чували и размишлявали по въпроса. Освен това сте поучавали в това толкова много души в този апостолат – човешко общуване, но с божествена същност – който вече е част от вашето аз. А и сте го припомняли – когато е било

уместно – служейки си с това прекрасно средство за братска забележка, та човекът, който ви слуша, да сравни своето поведение с това на нашия Първороден брат, Сина на Мария, майка на Бог и наша майка.

Исус е моделът. Той го е казал: „*И се поучете от Мене*”[1]. Днес искам да ви говоря за една добродетел, която не е нито единствената, нито първата, обаче действа в човешкия живот както солта, която предпазва от разваляне, и представлява пробния камък за душата на един апостол – добродетелта на целомъдрието.

Несъмнено любовта ни се открива като най-висшата богословска добродетел. Ала целомъдрието е неотменимото средство, едно задължително условие, за да се постигне съкровеният диалог с

Бог. И когато не се опазва, понеже човек не се бори, той ослепява, не вижда нищо, понеже „*Душевният човек не възприема онова, що е от Божия Дух*” [2].

Ние искаме да гледаме с чисти очи, насърчени от поучението на Учителя: „*Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога*” [3]. Църквата винаги е посочвала тези думи като покана за целомъдрие. „*Чисти по сърце са хората, които пазят съвестта си неопетнена и тези, които живеят целомъдрено. Няма по-потребна от тази добродетел, за да се види Бог*” [4].

Примерът на Христос

Исус Христос, нашият Господ, е обсипван с ругатни и измъчван по най-различни начини през земния си живот. Нали си спомняте? За Него разгласят, че се държи като бунтовник, и твърдят,

че е обхванат от бяс (вж. Мт. 11, 18). В друг случай тълкуват повратно проявите на Неговата безкрайна любов и Го клеймят като приятел на грешници[5].

По-късно Го упрекват – Него, Който е покаянието и въздържанието – че сяда на масата на грешен човек[6]. Също така Го наричат презрително син на дърводелец[7], сякаш това е някаква обида. Позволява да Го клеветят, че е пияница и чревоугодник. Остава се да Го обвинят във всичко, но не и че не е целомъдрен. В това им запушва устата, понеже иска ние да запазим този пример напълно неопетнен – да го запазим като чуден образец на непорочност, чистота, светлина, на любов, която може да възпламени цялото човечество, за да го пречисти.

Приятно ми е да говоря за светото целомъдрие, съзерцавайки винаги поведението на нашия Господ. Той проявява голямо внимание по отношение на тази добродетел. Обърнете внимание какво разказва свети Йоан, когато *„уморен прочее от път, Исус седеше си тъй при извора”*[8].

Отворете очите на душата и си представете сцената: Исус Христос, истински човек и истински Бог[9] е уморен от пътя и от апостолските дела. Както може би и на вас понякога ви се е случвало да сте напълно изтощени и да не издържате повече. Трогателно е да се вижда как Учителят е обезсилен. Освен това е гладен – учениците са отишли в съседното село, за да потърсят нещо за ядене. А е и жаден.

Но повече от телесната умора Го измъчва жаждата за обръщане на душите. Затова когато идва самарянката, онази грешна жена, свещеническото сърце на Христос дава всичко от себе си в стремежа да си възвърне изгубената овца, забравяйки умората, глада и жаждата.

Господ се занимаваше с това велико дело на милосърдие, когато се върнаха апостолите „и се почудиха, зашто Той се разговаря с жена” [10]. Каква загриженост! Каква любов към вълшебната добродетел на чистотата, която ни помага да бъдем по-силни, по-устойчиви, по-плодотворни, по-способни да работим за Бог, по-способни за всичко велико.

„Тази е волята Божия: да бъдете осветени... Всеки от вас да умеє да запазва своя създ в святост и чест, а не в похотна страст,

както и езичниците, незнаещи Бога”[11]. Ние принадлежим изцяло на Бог – с душа и тяло, с плът и кости, с чувства и способности. Молете Му се с упование: Исусе, пази нашето сърце! Едно голямо, силно и нежно сърце, обичливо и чувствително, преливащо от любов към Теб, за да служи на всички души.

Нашето тяло е свято, храм Божии, пояснява свети Павел. Този възглас на апостола ми припомня призива към святост, който Учителят отправя към хората: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец” (Мт. 5, 48). От всички – без каквато и да е дискриминация – Господ иска да откликват на благодатта; от всеки – според неговото лично положение – иска да практикува добродетелите, присъщи на чедата Божии.

Затова, като ви припомням сега, че християнинът трябва да пази неопетнена чистота, го казвам на всички: на неженените – които трябва да се придържат към пълно въздържание; и на женените, които живеят целомъдрено, изпълняващи задълженията, присъщи на положението им.

С помощта на Божия дух целомъдрието не се оказва дразнещ и потискащ товар. Това е едно състояние, носещо радост. Любовта, себевладеенето, победата над самите нас не зависят от плътта, нито произхождат от инстинктите. Те са подвластни на волята, особено ако тя е свързана с волята на Господ. За да бъдем целомъдрени – а не само да се въздържаме или да сме порядъчни – трябва да подчиняваме страстите на разума

заради един висш мотив, заради призива на Любовта.

Сравнявам тази добродетел с крила, които ни позволяват да разнасяме заповедите, учението на Бог, по всички краища на света, без да се боим да се изцапаме. Крилата – подобно на тези на големите птици, които се издигат над облаците – тежат, и то много. Но ако ги нямаше, нямаше да полетим. Запечатайте го в паметта си, решени да не отстъпвате, ако забележите атаката на изкушението, което се прокрадва в нас, представяйки целомъдрието като непоносима тежест. Кураж! Давайте нагоре, до слънцето, в преследване на Любовта.

Да носим Господ в телата си

Винаги много ме е огорчавал начинът на преподаване на някои хора – и то не малко – които

избират като постоянна тема в сказките си заклеяването на нечистотата. С това те постигат обаче обратното на замисъла си – забелязал съм го у много души. Понеже това е една материя полепкава и от смола, която изкривява съзнанието с комплекси или страхове и прави душевната чистота да изглежда като нещо почти непостижимо. Ние няма да правим така. Ние ще говорим за чистотата с ясни и утвърдителни аргументи, с обикновени и разбираеми думи.

Размишляването върху тази тема означава разговор за Любовта. Преди малко ви посочих, че за това ми е от полза да прибягна към светата човешка природа на нашия Господ, към това неописуемо чудо на Бог, Който се смири дотам, че стана човек, и не се почувства унижен, че е приел плът като нашата, с всичките ѝ

ограничения и слабости, но без греха. И всичко това – защото премного ни обича. Той не се принизява със Своето унижение. Не, Той нас ни въздига, уподобява ни на Бог в тялото и в душата. Да се отговори с Да! на Неговата любов, изречено с неподправена, пламтяща и разумна обич - в това се състои добродетелта на непорочността.

Трябва да привлечем вниманието на целия свят с нашия глас и със свидетелството на нашето поведение – нека не отравяме сърцето, сякаш сме някакви животни, водени от своите най-долни инстинкти. Един християнски писател го обяснява така: *„Обърнете внимание, че сърцето на човека не е малко, тъй като обхваща толкова много неща. Мерете големината му не според физическите му размери, а според мощта на неговото*

мислене, способно да постигне
познанието на толкова много
истини. В сърцето може да се
подготви пътят на Господ, да се
очертае една права пътека,
откъдето да минат Словото и
Премъдростта на Бог. С
непокварено поведение, с
безупречни дела пригответе пътя
на Господ, изправете пътеката,
та Божието слово без спънки да
напредва във вас и да ви
просветлява относно Своите
тайни и Своего пришествие”[12].

Светото писание ни открива, че
това велико дело на осветяване –
скрита и чудесна работа на Свети
Дух – се извършва в душата и в
тялото. „Нима не знаете, че
телата ви са Христови членове?” –
възкликва апостол Павел. „И тъй,
да взема ли членовете на Христа и
да ги направя членове на
блудница?” ... „Нима не знаете, че
тялото ви е храм на Духа

Светаго, Който живее във вас и Когото имате от Бога, и чене принадлежите на себе си? Защото вие сте скъпо купени. Затова прославете Бога в телата си и в душите си, които са Божии”[13].

Някои повече или по-малко се подсмивват, когато чуват да се говори за целомъдрие. Тази усмивка – или по-точно гримаса – присъща на лицемерите, е лишена от радост, тя е мъртва. Те постоянно повтарят: мнозинството не вярва в това. Аз често казвах на момчетата, които ме придружаваха из кварталите и болниците в покрайнините на Мадрид – оттогава минаха толкова много години – вижте, има царство на минералите; после е растителното царство, по-съвършено, в което към съществуването се е прибавил животът; след него идва животинското царство, състоящо

се от същества, които се движат и имат усещания, почти винаги.

Обяснявах им по един може би малко академичен начин, но пък с образен език, че трябва да установим друго царство – царството на човеците, тъй като разумното създание притежава изключителни способности - искрица от Божията премъдрост, които му позволяват да разсъждава самостоятелно. Откъдето произлиза и тази удивителна свобода да може по своя преценка да приема или отхвърля едно или друго.

Та в това човешко царство – говорех им с опита, придобит от богатата ми работа като свещеник – за нормалния човек темата за секса заема четвърто или пето място. На първо място са стремежите на духовния живот, който всеки от нас притежава;

следват нещата, които вълнуват обикновените хора: родителите, семейното огнище, децата; после идва професията, а на четвърто или пето място се появяват сексуалните желания.

Затова когато срещях хора, които превръщаха тази точка в основна тема на разговора си, на своите интереси, си мислех, че са ненормални, клети нещастници, може би болни хора. И добавях – след моменти на смях и шегички сред юношите, на които говорех – че тези клетници будят у мен такова съжаление, каквото предизвиква у мен едно дете с ненормално голяма глава, с обиколка близо метър. Това са едни нещастни особи и от наша страна – освен молитвите, които отправяме за тях – блика едно братско съчувствие, понеже желаем да се излекуват от това тъжно заболяване. Те, разбира се,

не бива да бъдат смятани за свръх мъже или свръх жени спрямо онези, които не са обсебени от секса.

Целомъдрието е възможно

Всички имаме страсти, всички се сблъскваме с едни и същи трудности независимо от възрастта. Затова трябва да се борим. Спомнете си какво писа свети Павел: *„И, за да не се превъзнасям с премногото откровения, даде ми се жило в плътта ангел сатанин, да ме бие по лицето, за да се не превъзнасям”* [14].

Не може да се води целомъдрен живот без Божиата подкрепа. Бог иска да бъдем смирени и да молим за Неговата помощ. С упование трябва още сега да се помолиш на Девата в обърканото твое сърце и нямаш нужда от много думи: Майко моя, моето

клето сърце се бунтува оглупяло...
Ако ти не ме защитиш... И тя ще
те закриля, за да го запазиш чисто
и да следваш пътя, по който Бог те
е призовал.

Деца мои, смирение и пак
смирение, нека се научим да
бъдем смирени. За да охраняваме
Любовта, е нужно благоразумие,
грижовно бдение и да не се
поддаваме на страха. Мнозина от
класическите автори на духовни
четива сравняват дявола с бясно
куче, вързано за верига. Ако не се
приближаваме, то няма да ни
ухапе, колкото и да лае. Ако
укрепвате в своите души
смирението, със сигурност ще
избягвате опасностите и ще
реagirате, като проявите смелост
да побегнете. И всеки ден ще се
обръщате за помощ към Небето,
за да напредвате напето по
пътеката на влюбените.

Забележете, че човек, който е прогнил от похотта на плътта, не успява да се развива духовно, не е способен на добри дела; той е осакатено същество, презряно като парцал. Нали сте виждали болни от прогресивен паралич на мозъка, които не могат да се обслужват, нито дори да се изправят? Понякога дори не могат да си мърдат главата. Нещо подобно се случва в духовността на тези, които не са смирени и малодушно са се отдали на сластолюбието. Те нищо не виждат, не чуват и не разбират. Те са парализирани и са като лудите. Всеки от нас трябва да призовава Господ, Божията майка, и да моли да ни се даде смирението и решимостта да се възползваме благочестиво от божествения лек на изповедта. Не позволявайте в душата ви да се загнезди огнище на поквара, колкото и малко да е то. Говорете за това. Когато водата

тече, тогава е чиста; когато се застои, образува гьол, пълен с с отвратителни боклуци. Така от питейна вода тя става хранителна среда за гадинки.

Това, че целомъдрието е възможно и представлява извор на радост - и вие го знаете като мен. Също така ви е известно, че то изисква от време на време известни усилия. Нека отново чуем какво казва свети Павел: *„Защото с вътрешния си човек намирам услада в закона Божий, но в членовете си виждам друг закон, който воюва против закона на моя ум и ме прави пленник на греховния закон, що е в членовете ми. Нещастен аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“* [15]. Ако трябва, ти извикай по-силно тези думи. Но да не преувеличаваме – *„Стига ти Моята благодат“* [16], ни отговаря Господ.

Понякога съм виждал как заблестяват очите на спортиста пред препятствията, които трябва да премине. Каква победа! Забележете как преодолява тези препятствия. Така ни гледа нашият Господ Бог, Който обича нашата борба. Ние винаги ще бъдем победители, понеже Той никога не ни отказва всемогъществото на Своята милост. И какво от това, че ще има битка, след като Той няма да ни остави!

Това е битка, а не отричане. Нека отвърнем „Да!” с доволство, с доброволно и радостно отдаване. Твоето поведение не бива да се ограничава до избягването на рисковете, на падението. Не бива да стига – по никакъв начин – само до едно студено и пресметливо отрицание. Нали се убеди, че целомъдрието е добродетел и че като такава

трябва да расте и да се усъвършенства? Не е достатъчно, повтарям, човек да бъде въздържан – всеки според положението си. Трябва да живеем непорочно, с героична добродетел. Това поведение води до положителен акт, с който приемаме доброволно божественото изискване: „Синко, дай си мен сърцето, и очите ти да гледат моите пътища”[17].

И аз те питам сега: Как се противопоставяш на тези изкушения? Добре знаеш, че ще победиш, ако започнеш борбата още при най-слабите прояви на съблазънта. Забележиш ли първите искрици на страстта, дори по-рано - веднага побегни от опасността. Освен това отиди веднага да говориш с духовния ръководител на душата ти, дори преди това, ако е възможно. Щом разтворите широко сърцето си,

няма да бъдете победени. Едно действие заедно с друго оформят вече един навик, една склонност, дават предимство. Затова трябва човек постоянно да се бори, за да постигне навика на добродетелта, навика на умъртвлението, та да не отблъсне Любовта на всичката Любов.

Помислете върху съвета на свети Павел към Тимотей: „*Пази себе си чист*” [18], който включва изискването да бъдем винаги бдителни и решени да браним това съкровище, което Бог ни е поверил. Колко души съм чувал да се вайкат: „Ех, ако бях скъсал още в началото!”. И го казваха, изпълнени с мъка и срам.

Отдайте цялото си сърце

Смятам за необходимо да ви напомня, че няма да срещнете щастието извън вашите християнски задължения. Ако ги

пренебрегнете, ще ви терзаят
люти угризения и ще се
превърнете в едни нещастници.
Дори най-обикновените неща,
които носят дребна радост и които
са разрешени, ще ви се струват
горчиви като жлъчен сок, кисели
като оцет и отблъскващи като
гниди.

Всеки от вас, а и аз също, се
уповаваме на Исус. Господи, аз
възнамерявам да се боря и знам,
че Ти не губиш битки. Наясно съм,
че ако някога търпя поражения,
това е, защото съм се отдалечил от
Теб! Води ме за ръка, не разчитай
на мен и не ме пускай!

Сигурно ще си помислите: Отче, та
аз съм толкова щастлив! Та аз
обичам Исус Христос! Въпреки че
съм от пръст, искам да постигна
светостта – с помощта на Бог и на
пресветата Му майка. Не се и
съмнявам. Само ви подготвям с

тези напътствия – за всеки случай, ако нещо ви се изпречи.

Същевременно трябва да ти повторя, че съществуването на християнина – твоето и моето – е живот в Любовта. Нашето сърце е родено, за да обича. И когато не му предложим чиста, неопетнена и благородна обич, то ни отмъщава, като се изпълва с безчестие.

Истинската Божия любов – следователно чистотата в живота – се намира еднакво далече както от чувствеността, така и от безчувствеността, еднакво далече както от разнежеността, така и от коравосърдечието.

Много е жалко човек да няма сърце. За окайване са онези, които не са се научили да обичат с нежност. Ние, християните, сме влюбени в Любовта, а Господ не ни желае изсушени, втвърдени – като някаква бездушна материя.

Той иска да сме попили Неговата
нежност. Човек, който заради Бог
се отказва от човешката любов, не
е стар ерген или стара мома, не
прилича наонези тъжни,
нещастни и отчаяни хора,
презрели достойнството на
чистата любов.

Човешка любов и целомъдрие

За да поддържам връзка с моя
Господ, както често съм ви го
обяснявал, ми служеха също –
какво от това, че ще се знае –
народните песни, в които почти
винаги става дума за любов. Те
наистина ми харесват. Господ ни е
избрал мене и някои от вас да
бъде изцяло Негови. И да пренесем
към божественото благородната
любов от човешките стихове. Това
го прави Светият Дух в „Песен на
песните”, правят го великите
мистици от всички времена.

Погледнете тези стихове на света Тереза Авилска: „Ако искаш да си почивам, желая от любов към Теб да си почивам. Ако ми наредиш да работя, желая да умра, работейки. Кажу ми къде, как и кога? Кажу ми, сладка Любов, кажу! Какво нареждаш да сторя със себе си?”[19]. Или пък този стих на свети Йоан Кръстни, който започва така възхитително: „Едно пастирче тъжно е самичко; далече от наслади и доволство, то мисли сал за своята пастирка и любовта гърдите му раздира”[20].

Човешката любов, когато е чиста, буди у мен голямо уважение, едно неизразимо благоговение. Че как да не ценим тази свята, благородна обич у нашите родители, на които дължим до голяма степен нашето приятелство с Бог! Аз с две ръце благославям тази любов. Когато

ме попитаха защо казвам с две
ръце, веднага отговорих: Защото
нямам четири!

Благословена да е човешката
любов! Но Господ мен ме помоли
за нещо повече. Това го
потвърждава и католическото
богословие: да се отдадеш от
любов към Небесното царство
само на Исус, а чрез Исус – на
всички хора, това е нещо по-
възвишено от съпружеската
любов, въпреки че бракът е
велика тайна[21].

Но при всяко положение всеки
според мястото си – съгласно
Божия промисъл – било ерген,
женен, вдовец или свещеник
трябва да се старае стриктно да
живее в целомъдрие, една
добродетел, която важи за всички
и изисква от всички борба,
прозорливост, ловкост, твърдост –
една чувствителност, която можем

да разберем само когато застанем до Любящото сърце на Христос върху кръста. Не се безпокойте, ако в даден момент усетите изкушението, което ви дебне. Едно е да усетите, а друго – да му се поддадете. Изкушението може да бъде лесно отблъснато с помощта на Бог. По никакъв начин не бива да влизате в диалог с него.

Как да победите

Нека видим с какви средства винаги разполагаме ние, християните, за да победим в тази битка за запазване на целомъдрието - не като ангели, а като здрави, силни и нормални жени и мъже. С цялата си душа почитамангелите, силно благоговение ме свързва с това Божие войнство; ала не ми харесва да се сравняваме с тях, понеже природата на ангелите е

различна от нашата и подобно съпоставяне би създало само бъркотия.

В много среди се е установила една обстановка на чувственост, която, като се свърже с доктриналната обърканост, прави мнозина да оправдават каквото и да е отклонение, или поне да проявяват една напълно безучастна толерантност към всякакъв род разпуснати нрави.

Трябва да бъдем възможно най-чисти по отношение на тялото, но без да се страхуваме от него, понеже сексът е нещо свято и благородно, създадено за съпружеската двойка – едно участие в Божието дело за запазване на творението. И така, чисти и без страх с вашето поведение ще дадете свидетелство за осъществимостта и красотата на целомъдрието.

На първо време трябва да положим усилия, за да пречистим съвестта си. Трябва да навлезем толкова надълбоко, колкото е нужно, за да бъдем сигурни, че сме й дали нужната подготовка, та добре да се отличава изострената съвест – истински Божи дар, от съвестта под влиянието на скрупули, което е нещо съвсемразлично.

Пазете старателно целомъдрието както и другите добродетели, които вървят с него – скромността и свенливостта - и които са един вид негова охрана. Не пренебрегвайте с лека ръка правилата, които са толкова ефикасни, за да останете достойни в Божиите очи. А те са: зорко охраняване на сетивата и на сърцето; смелост – смелостта да бъдеш страхлив, за да бягаш от рискови ситуации; често прибегване до тайнствата,

особено до тайнството изповед;
пълна откровеност с личния
духовен ръководител; болка,
съкрушение и поправка след
простъпките. И всичко това
придружено от нежно
преклонение пред Света
Богородица, та тя да ни измоли от
Бог дара на един чист и свят
живот.

Ако за нещастие паднем, трябва
веднага да се изправим. С
помощта на Бог, Който няма да ни
изостави при условие, че се
разкаем веднага и напълно
откровено и понесем наложеното
удовлетворение, та по този начин
моментното поражение да се
превърне в голяма победа на Исус
Христос.

Приучете се също така да водите
битката далече от главните стени
на крепостта. Не може да се
върви, балансирайки по

границите със злото. Трябва решително да избягваме ситуацията *voluntario in causa*^[22]; трябва да отблъскваме и най-малката липса на любов към Бог; трябва да развиваме у себе си силния стремеж към един постоянен и плодотворен християнски апостолат, който се нуждае за своята здрава основа от светото целомъдрие, което пък – от своя страна – е един от най-характерните плодове на такъв апостолат. Освен това е необходимо винаги да запълваме времето си с отговорна и интензивна работа, търсейки присъствието на Бог, тъй като не бива да забравяме, че сме скъпокупени и че тялото ни е храм на Свети Дух.

Какви още съвети да ви дам? Ами да постъпваме по начина, по който винаги са постъпвали християните, пожелали истински

да следват Христос, по начина, по който са действали и първите, възприели насърченията на Исус. А именно: ревностното общение с Господ в Евхаристията, синовното призоваване на Пресветата Дева, смирението, умереността, умъртвлението на сетивата – не бива да гледаме това, което не е редно да пожелаем, наставлява свети Григорий Велики – и разкаянието.

Ще ми кажете, че всичко това обобщава християнския живот. Разбира се, не върви да отделяме целомъдрието, което е любов, от същността на нашата вяра, която е братолюбие, която е обновеновъзлюбване на Бог, Който ни е създал, Който ни е изкупил и Който непрестанно ни държи за ръка, независимо че в много случаи не Го забелязваме. Той не може да ни изостави. „А Сион казваше: остави ме Господ и Бог

мой ме забрави! Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще пожали ли сина на утробата си? Но, ако би и забравила тя, Аз няма да те забравя”[23]. Тези думи не предизвикват ли у вас неимоверна радост?

Обикновено твърдя, че три са опорните точки, които ни изпълват с доволство на земята и с които постигаме вечната радост на Небето: една твърда, изкусна, радостна и необорима отдаденост на вярата, на призванието, което всеки от нас е получил, и на чистотата. Този, който остане в плен на тръните по пътя – на чувствеността, на високомерието... – остава там по собствена воля и ако не се промени, ще бъде завинаги злочест, тъй като е обърнал гръб на любовта на Христос.

Отново заявявам, че всички
имаме своите падения. Но нашите
падения не бива да ни карат да се
отдалечаваме от Божията
любов, а да се прилепим до тази
Любов, да се обгърнем от
Божията доброта – както
рицарите са влизали в своите
доспехи. Нашата защита е: „Ето
ме, Ти ме повика”[24]. Не бива да се
отдалечаваме от Бог, понеже ще
оголим своите слаби страни.
Трябва да стъпчем своите
слабости именно защото Бог ни се
доверява.

Как ще успеем да се преборим с
тези падения? Казвам го отново,
защото това е основното: със
смирение и с искреност в
общуването с духовния
ръководител и в тайнството на
покаянието. Отидете с открито
сърце при тези, които
направляват душите ви; не го
затваряйте, защото влезе ли в

него ням дух, трудно ще го изкарате оттам.

Простете досадното ми повтаряне, но смятам за крайно необходимо с огнени букви да се запечата в ума ви, че смиренieto и искреността – непосредствено следствие от смиряването – увеличат със себе си и други средства на съпротива и се явяват като ядрото на силата, водеща до победа. Вмъкне ли се немият дух в някоя душа – унищожават всичко. Ала успеем ли веднага да го изхвърлим оттам – нещата се оправят, ние сме щастливи, животът върви праволинейно... Нека винаги бъдем „брутално“ искрени, но по добър и възпитан начин.

Искам да ви стане ясно – не ме притесняват толкова сърцето и плътта, колкото гордостта. Бъдете смирени. Когато си

мислете, че сте абсолютно прави, тогава изобщо нямате право.

Отидете при духовния ръководител с отворена душа; не я затваряйте, понеже – повтарям – влезе ли в нея немият дух, трудно ще бъде изкаран.

Спомнете си за нещастника, обладан от демона, който учениците не успяха да изгонят. Само Господ го освободи – с молитва и пост. В този случай Учителят извърши три чудеса: първото, стори да бъде чут – когато ни е обзел немият демон, душата отказва да чува каквото и да е; второто, тя проговори и третото, духът напусна обсебения.

Първо споделете това, което не бихте искали да се узнава. Вън немия демон! От някакъв дребен спорен въпрос, премятайки го, правите голям проблем- като

една снежна топка, и се затваряте в себе си. Защо? Разтворете душата! Обещавам ви – ако сте искрени - щастието, което се състои във вярното следване на пътя на християнина. Яснота, скромност – това са абсолютно необходими неща за предотвратяване на падението. Разтворете душата, открий докрай, тъй че да влезе Божията светлина и ведрината на Любовта.

За да се отдалечи човек от пълната искреност, невинаги причината е някакъв порочен замисъл. Понякога стига и грешна преценка на съвестта. Някои хора така са формирали – или деформирали – своята съвест, че тяхното мълчание, липсата на искреност у тях им се струва нещо правилно, те смятат, че е добре да се мълчи. Това се случва и при души, получили една отлична

подготовка, добре запознати с Божите неща; може би точно поради това те откриват доводите, които ги убеждават, че е уместно да се премълчи. Но всички те лъжат себе си. Искреността винаги е необходима. В случая извиненията не важат, колкото и да изглеждат добре обосновани.

Завършваме този момент от беседата, в която ти и аз се помолихме на нашия Отец с молба да ни дари с благодатта да живеем радостно в утвърждаване на християнската добродетел на целомъдрието.

Молим Му се чрез застъпничеството на Дева Мария, която е непорочната чистота. Обръщаме се към нея – цялата прекрасна - с един съвет, който давах преди много години на онези, които се чувстваха обезпокоени

*от всекидневната си борба да
бъдат смирени, чисти, откровени,
весели и щедри. „В подобни
моменти сякаш всички грехове в
живота ти са се възправили срещу
теб. Не губи надежда. Напротив –
призови своята свята майка
Мария с вяра и пълно упование,
като едно дете. Тя ще влее покой в
душата ти”.[25]*

---

[1] Мт. 11, 29.

[2] 1 Кор. 2, 14.

[3] Мт. 5, 8.

[4] Свети Йоан Златоуст, *In
Matthaeum homiliae* (Проповеди по
Евангелието на свети Матей – б.
пр.) 15, 4 [PG 57, 227].

[5] Вж. Мт. 9, 11.

[6] Вж. Лк. 19, 7.

[7] Вж. Мт. 13, 55.

[8] Йн. 4, 6.

[9] Вж. Символ *Quicumque* или на свети Атанасий Велики

[10] Йн. 4, 27.

[11] 1 Сол. 4, 3-5.

[12] Ориген, *Проповед върху Евангелието от Лука*, 21 (PG 13, 1856)

[13] 1 Кор. 6, 15; 19-20.

[14] 2 Кор. 12, 7.

[15] Рим. 7, 22-24.

[16] 2 Кор. 12, 9.

[17] Притчи Сол. 23, 26.

[18] 1 Тим. 5, 22.

[19] Света Тереза Исусова, из стихотворението *Твоя съм, за Теб се аз родих*.

[20] Свети Йоан Кръстни, *Стихове*.

[21] Вж. Еф. 5, 32.

[22] *Отнася се до ефекти или резултати от действие, които поначало не са желани, но са се получили в резултат от предприетото действие – б. пр.*

[23] Ис. 49, 14-15.

[24] Вж. 1 Цар. 3, 6 и 8.

[25] *Духовни размисления, Куенка, 1934 г., 53 стр.*

Превод от испански: Марио Георгиев

---

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/blazheni-chistite-po-srtse/](https://opusdei.org/bg-bg/article/blazheni-chistite-po-srtse/)
(29.03.2026)